

Szabó J. Róbert lelkipásztor

EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG!

Alapige: Róma 11,33-36.

Bevezetés

Ezen az advent előtti utolsó vasárnapon, elérkeztünk a reformáció utolsó, ötödik jelmondatához: *Soli Deo Gloria!* – *Egyedül Istené a dicsőség!* Ez az a jelmondat, mondták református őseink, amelyik mindegyiket egybefoglalja.

Eddig nem szóltam erről, de bizonyosan észrevettük, hogy mindegyik jelmondat ugyanazzal a szóval, latinul „*Sola*”-val, magyarul „*Egyedül*”-lel, kezdődik. Ez a szó mindegyikben hangsúlyos, azt jelenti: kizárólag, maga mellett semmi sem tűrve, önmagában elegendő. Itt nincsenek „és”-ek, nincsenek „*vagy*”-ok, **csak és kizárólag** a *Szentírás* tekintélye van, **csak és kizárólag** kegyelemből és hit által juthatunk Isten országába, az üdvösségre, **csak és kizárólag** *Jézus Krisztus* az egyetlen közbenjáró Isten és emberek között, és **csak és kizárólag** az ő áldozatáért bocsát meg nekünk Isten. Mert „*Soli Deo Gloria!*”, azaz: „*Egyedül Istené minden dicsőség!*”.

Az ember elhallgathat, megalázhatja magát, és elfogadhatja mindazt, amit érdemek, hozzáadott jócselekedetek nélkül, a *Szentírás* kijelentését igaznak elfogadva, kegyelemből és hit által, *Krisztus*ért és *Krisztus*ban neki ajándékoz a Mindenható.

1.

„*Egyedül Istené a dicsőség!*” – van ebben a mondatban valami rideg és félelmetes távolság tartás. Mert az *Isten dicsősége* olyan megfoghatatlan, olyan nagyon tanszerű.

Hogyan tudnánk érthetővé tenni, emberléptékűre „fordítani” ezt a kifejezést: Isten dicsősége? Csak körbe dadogni lehet. Valahogy így: „Ez Isten lényege, természetének esszenciája, jelentőségének súlya, pompájának ragyogása, erejének megmutatkozása és jelenlétének légköre. Isten dicsősége nem más, mint jóságának és a többi benne rejlő, örök tulajdonságnak a kifejeződése.”

(Rick Warren)

Őseink így mondták ezt: a mi Istenünk egyszerre rejtőzködő és önmagát kijelentő Isten. Elrejti magát, mert lényé olyan tiszta, olyan hatalmas, olyan szent, hogy felfogni és befogadni képtelenek lennénk, de annyit kijelent önmagából, amennyi ahhoz elegendő, hogy megértsük őt. „*A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké...*” (5Mózes 29,28) – Egy újszülöttnek hiába akar-nánk kvantum-fizikát tanítani, nem lenne képes megérteni azt. Neki beszélnie kell megtanulnia, felfedezni a környezetét, megismernie testének használatát. Az újszülött sem buta, csak még nem elég okos ahhoz, hogy a világ titkait mélységében megértse. Isten sem azért „egyszerűsíti le” magát, mert butának tart bennünket, hanem azért,

mert olyan parányiak vagyunk, hogy képtelenek lennénk lényének valódi súlyát elhordozni. És Isten még ebben az egyszerűségében is fenséges, hatalmas, vagyis: dicsőséges!

Elég csak körülnézni: *minden*, amit Isten teremtett, ha a bűneset óta nem is teljesen, de ezt a dicsőséget tükrözi. Ha „lemegyünk” az atomok mikroszkopikus szintjére, vagy „felrepülünk”, és az világegyetem végtelenjét vizsgáljuk, mindenhol és mindenben a Teremtő dicsőségét fogjuk találni. „*Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.*” és „*Az egek hirdetik igazságát, minden nép látja dicsőségét.*” (Zsoltárok 19,2 és 97,6)

Isten dicsősége azonban nemcsak a teremtett világban, hanem *az emberiség történelmében* is visszatükröződik. Például abban, ahogyan birodalmak születtek, töltötték be küldetésüket, majd tűntek el a történelem színpadán. Miközben Isten mindent az üdvösség felé kormányoz. „*A történelem során minden történés egyszeri és mindnek megvan a határozott helye – nem történhet máskor, máshogy – ez annyira bonyolult rendezettséget igényel, hogy nem lehet más oka csak Isten rendező akarata*” (Schütz Antal).

De Isten dicsőségét leginkább *Jézus Krisztusban* mutatta meg a számunkra. Róla mondja a Szentírás azt, „*Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget...*” (Zsidók 1,3). Jézus nélkül csak a vakhomályban tapogatóznánk, de fel nem foghatnánk Isten dicsőségét: „*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.*” (János 1,14)

2.

Isten dicsőségét tükrözi tehát a teremtett világ, a történelem, de leginkább *Jézus Krisztus* személye. Tragikusan szomorú, hogy a Sátánon és a bukott angyalokon kívül, az ember az egyetlen olyan teremtmény ezen a világon, amely nem adja meg Istennek azt, amivel tartozunk neki: a dicsőséget, a tiszteletet és a hálaadást. Pál így írja ezt a Római levélben: „*... mindenki vétkezett, és nélkülözi Isten dicsőségét...*” (Róma 3,23), azaz egyetlen ember sincsen, aki bár Isten teremtette őt, tudatában lenne ennek, és azon igyekezne, hogy minél tisztábban tükrözze vissza Isten dicsőségét.

Ez a mulasztás minden bűn gyökere, vagyis az, hogy nem Istennek adjuk a dicsőséget, és valami mást jobban szeretünk Istennél. Büszkén dacolunk Teremtőnkkel, minden dicsőséget magunknak kisajátítva. Pedig életünk egyetlen értelme és célja éppen az lenne, hogy Isten dicsőségére éljünk!

3.

Sokan panaszkodnak arról, hogy értelmetlennek és üresnek érzik az életüket. Nem csoda, hiszen életünknek Isten dicsőségének szolgálata adná a tartását. Bizonyos értelemben csak lógunk levegőben valamiféle magunk teremtette vákuumban, miközben az életünk jóval túlmutat önmagán. Egész életünkben keressük a földöntúli boldogságot, amit sohasem fogunk valamikben vagy emberekben megtalálni, mert azt egyedül abban találhatnánk meg, aki minden jónak forrása: Istenben.

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)

Életünknek, küzdelmeinknek, szenvedésünknek, a hétköznapi robotnak, a villám gyorsan elmúló időnkben egyetlen dolog adhatna értelmet, ha Istent dicsőítenénk mindenben, amit tehetünk az ég alatt. Jézus halála előtt így imádkozott: *„Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem...”* (János 17,4) – Jézushoz hasonlóan, mi is akkor dicsőítjük Istent, ha egyszerűen elvégezzük azt, amiért erre a világra születünk.

Isten dicsőíthetjük azzal, hogy **imádjuk Őt**. *„Amikor azt parancsolja, hogy dicsőítsük, Isten arra hív, hogy leljük örömünket benne.”* (C. S. Lewis) Ezt jelenti imádni őt: örülni Istennek. Isten azt szeretné, ha a szeretet, a hála és az öröm indítana bennünket az ő imádására, nem pedig a kötelesség. Mert *„Isten akkor dicsőül meg bennünk leginkább, amikor a legelégedettebbek vagyunk vele.”* (John Piper) Ez az *„imádat jóval több dicséretnél, éneklésnél vagy imádkozásnál. Inkább egyfajta életmód: örömünket leljük Istenben, szeretjük őt, és odaszánjuk neki magunkat, hogy használjon fel a céljaira. Amikor dicsőségére szeretnénk élni, akkor voltaképpen bármit teszünk, az egyfajta imádat lehet.”* (Rick Warren)

De Istent dicsőítjük azzal is, ha egyre inkább **Krisztushoz hasonlóvá válunk**. Jézus tökéletesen tükrözte Isten dicsőségét, és amikor befogadjuk őt, Szentlelke által elkezdi bennünket is átformálni a maga természetére. Azt akarja, hogy láthatóvá legyen életünkben, érzéseinkben és akaratunkban is az Ő személyisége, gondolkodása. Azt akarja, hogy az motiváljon bennünket is, ami Őt motiválta (Filippi 2).

Sokan azt gondolják, hogy az, amiben jobbak másoknál különbbé teszik őket. Úgy vannak, mint az egyszeri szakember, akit így dicsértek egyik munkája után: *„Milyen csodálatos! Maga mindenhez ért!”* Mire a szakember „szerényen” így válaszolt: *„Ahhoz is! Ahhoz is!”* De Mindannyian Isten egyedi alkotásai vagyunk, egyedi képességekkel, ajándékokkal és tehetséggel. És ezeket nem önző céljaink megvalósítására, vagy másokkal való versengésre kaptuk, hanem hogy **ajándékainkkal szolgáljunk másoknak**, mert általuk Istent dicsőítjük.

Végül Istent dicsőítjük azzal is, ha **beszélünk róla az embereknek**. Ha megismerve az igazságot, másokat is Krisztushoz segítünk, hogy megismerjék életcéljukat, és velünk együtt ők is eljussanak Isten országába.

Befejezés

„Egyedül Istené a dicsőség!” – Mert méltó arra, hogy övé legyen minden dicsőség, tisztesség és hatalom, mert mindent Ő teremtett, minden az Ő akaratából lett és teremtetett! (Jelenések 4,11)

Sok minden van, amiért élnek és égnek az emberek ezen a világon, és mennyi csalódott, megtépzott ember jár-kelel éppen ezért a világban. De az, aki Istenért él, igyekszik mindent az Ő dicsőségére tenni, az sohasem válik kiégett, csalódott emberré.

Ezért, ahogy a Biblia biztat bennünket: *„Akár esztek tehát, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”* (1Korinthus 10,31) **ÁMEN!**

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)